

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317211913
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2317211913.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: M. N., nar. X.XX.XXXX, bytom B. XX/XX, XXX XX Z., zastúpený: JUDr. Vladimír Sidor, advokát so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o zaplatenie 400,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 30Csp/138/2017-76 zo dňa 18.09.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 5, 8, 11, § 54 ods. 1 až 3, § 37 ods. 1, § 39, § 41, § 451 ods. 1, 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, s poukazom aj na procesné ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku. Vecne argumentoval tým, po preskúmaní zmlúv o úvere z pohľadu či obsahujú náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinného k 4.12.2014, súd zistil, že zmluvy neobsahujú náležitosti požadované v písm. f), j), k) uvedeného zákonného ustanovenia. Súd preto považoval zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500094460 a 8500094457 za bezúročné a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o dohody o poskytovaní služieb, ktoré žalobca podpísal v ten istý deň ako návrhy na uzavretie úverových zmlúv a pod tými istými číslami ako zmluvy o revolvingovom úvere a hoci boli uzavreté na samostatnej listine ako samostatné právne úkony ešte neznamená, že boli individuálne dohodnuté a svedčia o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky, ako tvrdí žalovaný. Podľa názoru súdu sú uvedené dohody v rozpore s dobrými mravmi, keď na ich základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadaval, a ide v podstate o záväzok spotrebiteľa zaplatiť niečo, čo mu ani nebolo dodané. Nakoľko predmetné dohody sú považované za neplatné, plnenie, ktoré žalovaný v súvislosti s nimi od žalobcu prijal, je majetkovým prospechom z neplatného právneho úkonu. Vychádzajúc z vyššie uvedenej argumentácie, ak by zo strany žalobcu došlo na základe zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ktoré sú považované za bezúročné a bezpoplatkové alebo na základe neplatných dohôd o poskytnutí

služby, k plneniu v rozsahu prevyšujúcom žalovaným poskytnuté peňažné plnenie vo výške 2 x 1.350,- Eur (predstavujúce reálne poskytnuté peňažné prostriedky na základe zmlúv o revolvingovom úvere), zo strany žalovaného by došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu. Žalobca pri stanovení výšky preplatku vychádzal zo stanoviska žalovaného ako veriteľa zo 17.12.2015, podľa ktorého žalovaný dňa 28.1.2015 prijal od žalobcu platbu vo výške 2 x 1.509,- Eur a podľa žaloby žalobca ešte predtým uhradil riadnu splátku vo výške 2 x 47,43 Eur. V súvislosti s každou zmluvou tak mal žalovaný do 28.1.2015 prijať plnenie minimálne vo výške 1.556,43 Eur. Žalovaný tieto tvrdenia žalobcu nerozporoval, v súvislosti s uplatneným nárokom však vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal moment, v ktorom sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení a teda skutočnosti rozhodujúce pre plynutie subjektívnej premlčacej doby.

3. Úprava premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v § 107 Občianskeho zákonníka zakotvuje kombinovanú premlčaciu dobu, t.j. subjektívnu a objektívnu. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, tá začína plynúť odkedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. V prejednávanej veci žalobca tvrdil, že na úhradu pohľadávok z oboch zmlúv uhradil dvakrát sumu 1.509,- Eur (pričom odkazoval na stanovisko veriteľa zo 17.12.2016, podľa ktorého žalovaný tieto dve úhrady prijal 28.1.2015) a zároveň tvrdil, že ešte predtým uhradil dve splátky vo výške 47,43 Eur. Žalovaný tieto tvrdenia nepoprel, v dôsledku čoho súd tieto skutočnosti považoval za nesporné. Objektívna premlčacia lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia tak začala plynúť najneskôr 29.1.2015 (deň nasledujúci po prijatí plnenia žalovaným od žalobcu). Žaloba bola na súd podaná 11.5.2017, teda pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej lehoty. Pokiaľ ide o plynutie subjektívnej premlčacej lehoty, pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Subjektívna lehota začína plynúť najskôr so začiatkom objektívnej premlčacej lehoty, t.j. v prejednávanej veci mohla začať plynúť najskôr 29.1.2015. Subjektívna premlčacia lehota začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel. Z § 107 ods. 1 OZ totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Vzhľadom na uvedenú „subjektívnosť“ súd nemôže akceptovať argumentáciu žalobcu, že v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaným, žalobcu nezaťažuje povinnosť preukázať moment, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Ako už bolo uvedené vyššie, subjektívna lehota mohla najskôr začať plynúť spolu s objektívnou dňa 29.1.2015, kedy žalovaný plnenie žalobcu prijal. Pokiaľ by však predpoklady pre začiatok jej plynutia boli splnené až neskôr, tieto skutočnosti, tento rozhodujúci subjektívny moment, je povinný tvrdiť žalobca a zároveň je povinný označiť aj dôkazy na preukázanie tohto tvrdenia. Prenesením dôkazného bremena na žalovaného by ho súd zaťažil predložením „nemožného“ dôkazu, čo je v zásade neprípustné. Z vyjadrenia žalobcu navyše vyplýva, že mieni na žalovaného prenášať nielen dôkazné bremeno, ale aj bremeno tvrdenia ohľadne skutočností, ktoré boli výhradne v subjektívnej sfére žalobcu.

4. Subjektívna dvojročná lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia tak v prejednávanej veci mohla začať plynúť najskôr 29.1.2015 a uplynula by 29.1.2017. Žaloba bola na súd podaná 11.5.2017, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Nakoľko žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by subjektívna premlčacia doba začala plynúť neskôr, neprodukoval žiadne tvrdenia ani dôkazy k tomu, kedy sa skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, nezúčastnil sa nariadeného pojednávania, na ktorom mohol uvedené rozpory odstrániť, súd dospel k záveru, že námietka premlčania bola vznesená účinne. Nakoľko právo oslabené v dôsledku jeho premlčania nemožno v súdnom konaní žalobcovi priznať, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, vzniklo v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP právo na plnú náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie svojich práv voči žalovanému. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom advokáta odvolanie žalobca, ktorým navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu na nové konanie, s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie správne posúdil úver vyplývajúci zo zmlúv, ktoré boli predmetom konania, za bezúročné a bez

poplatkov, a to pre absenciu zákonných náležitostí zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z.. Vzhľadom na to bol žalobca povinný zaplatiť úver len do výšky poskytnutých prostriedkov, pričom preplatok nad túto sumu predstavoval bezdôvodné obohatenie. Nesporným v konaní tiež bolo, že žalobca zaplatil na každú zmluvu čiastku 1.556,43 EUR (dňa 28.01.2015 zaplatil sumu 1.509,- EUR a pred týmto dátumom), teda na obe zmluvy spolu sumu 3.112,86 EUR. Súd prvej inštancie však prihliadol na vznesenú námietku premlčania a nárok považoval za premlčaný v subjektívnej premlčacej dobe, čo je podľa názoru žalobcu nesprávne a nezohľadňujúce zistený skutkový stav. Odvolateľ namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa dôkladne neriadil predmetným ustanovením a v rozhodnutí neuviedol, ako posúdil skutkové a právne argumenty strán, pričom rozhodnutie nemožno považovať za presvedčivé. Zároveň sa súd nevyporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú žalobca poukázal v súvislosti s dôkazným bremenom a jeho rozloženia na strany sporu, či s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež považuje za vnútorne rozporné a nekonzistentné, nakoľko si vzájomne odporuje. Súd prvej inštancie v bode 43 odôvodnenia tvrdí, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil. Nie je podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť o bezdôvodnom obohatení. Tieto závery súdu považuje odvolateľ za vecne správne a dôvodné, vychádzajúce aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR ako aj právnej teórie. Napriek uvedenému však súd prvej inštancie nepovažoval za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby okamih, kedy sa preukázateľne a bez pochybností oprávnený subjekt dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného, ale v rozpore nielen s ustálenou súdnou praxou, ale aj výslovným znením zákona, v bode 45 odôvodnenia uviedol, že subjektívna dvojročná lehota mohla začať plynúť najskôr dňa 29.01.2015, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 11.05.2017, teda po uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Z týchto dôvodov považuje prvoinštančné rozhodnutie za nekonzistentné a vzájomne si odporujúce, dokonca odchyľujúce sa od zaužívanej súdnej praxe, na ktorú sám súd prvej inštancie poukazuje. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP, pričom tieto závery si osvojil aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 5 Cdo 106/2010, ako aj Ústavný súd SR v náleze III. ÚS 119/03-30.

6. Cestou nedostatočného zdôvodnenia rozhodnutia a nevysvetlenia odklonu od súdnej praxe sa súd prvej inštancie vybral aj v tom smere, že vôbec nereagoval na námietku žalobcu ohľadom negatívnej dôkaznej teórie a presúvania dôkazného bremena. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane toho - ktorého účastníka treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t.j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti (Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 24.02.2010, sp. zn. 4 Cdo 13/2009). Napriek tomu, že žalobca na predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR poukázal už v jeho vyjadrení doručeného súdu dňa 11.05.2018, súd prvej inštancie na neho vôbec nereagoval a v rozhodnutí vyslovil názor priečiaci sa tomuto judikátu. Súd prvej inštancie iba uviedol, že nemôže akceptovať argumentáciu žalobcu, že ho nezaťažuje povinnosť preukázať moment, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Týmto postupom súd prvej inštancie porušil princíp rovnosti v konaní, kedy bez relevantného dôvodu požadoval od žalobcu unesenie dôkazného bremena v otázke, v rámci ktorej dôkazné bremeno zaťažuje stranu žalovaného. Žalobca už vo vyjadrení uviedol, že neexistencia určitej skutočnosti sa nedá preukázať, nakoľko preukázanie existencie neexistujúcej skutočnosti je nemožná. Žalobca tým dal v konaní jasne najavo, že vedomosť o bezúročnosti nemal, iba sa domnieval, že úver je bezúročný, čo bolo aj dôvodom podania žaloby. Až zo súdneho rozhodnutia sa žalobca jednoznačne dozvedá, že zmluva skutočne vykazovala také vady, že bolo treba na úver hľadiť ako na bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ súd iba stroho uviedol, že nemôže akceptovať argumentáciu žalobcu ohľadom dôkazného bremena, súd ani len neuviedol dôvod, pre ktorý ju akceptovať nemohol. Rozhodnutie tak považuje aj za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo podľa judikátu R 2/2016 znamená inú vadu konania.

7. Pochybenie súdu prvej inštancie tiež spočíva v tom, že na námietku premlčania vôbec prihliadal, a to pre jej neurčitost' a nezrozumiteľnosť. Na túto skutočnosť žalobca poukázal už vo svojom vyjadrení, keď

žalobca v súvislosti s námietkou premlčania iba poukázal na zákonné ustanovenie, všeobecne uviedol, že subjektívna premlčacia doba je viazaná na vedomosť poškodeného o skutkových okolnostiach a v tej súvislosti „vznáša námietku premlčania uplatneného nároku“. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4 Cdo 5/98 z 25. marca 1998: „Na námietku premlčania súd prihliadne len vtedy, ak sa dlžník premlčania zjavne dovoľá; nestačí len všeobecné vyjadrenie dlžníka k časovému aspektu uplatneného nároku.“ Žalobca tvrdí, že žalovaný sa zjavne nedovoľal premlčania, pretože táto je absolútne neurčitá, žalovaný neuviedol, či sa má jednať o premlčanie nároku v subjektívnej alebo objektívnej premlčacej dobe, ani neuviedol, kedy mala začať plynúť premlčacia doba a kedy mala skončiť. Namiesto toho súd prvej inštancie pomerne iniciatívne zaujal stanovisko k subjektívnej premlčacej dobe, hoci žalovaný sa k tejto okolnosti žiadnym relevantným spôsobom nevyjadril, iba všeobecne a jednou vetou zhrnul podstatu subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie teda svojim „aktivizmom“ nahrádzal pasivitu žalovanej strany v súvislosti s premlčaním nároku, túto sám posudzoval bez bližších a konkrétnych skutkových a právnych tvrdení žalovaného.

8. Súd prvej inštancie sa vôbec nevyporiadal so vznesenou námietkou premlčania z hľadiska dobrých mravov. V bode 36 odôvodnenia súd prvej inštancie dospel k záveru, že Dohody o poskytovaní služieb, ktoré žalobca podpísal v ten istý deň ako návrhy na uzatvorenie úverových zmlúv, sú v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru o absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na základe ktorého žalovaný prijímal pomerne vysokú odplatu za služby, ktoré neboli nikdy poskytované. Uvedené konanie žalovaného teda nemôže značiť nič iné, než úmysel navýšiť zisk za úver pri zachovaní relatívnej nízkej nákladovosti úveru (formálne uvedenej v zmluve v podobe RPMN alebo úrokovej sadzby). Za existencie týchto okolností sa však súd vôbec nezaoberal námietkou premlčania z hľadiska dobrých mravov, hoci dospel k záveru, že žalovaný prijímal plnenia na základe absolútne neplatnej Dohody o poskytovaní služieb. Námietka premlčania vznesená žalovaným za tejto situácie jednoznačne odporuje dobrým mravom, nakoľko subjekt, ktorý vyhotovil Dohodu, ktorá bola následne súdom posúdená ako absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pričom na jej základe boli od spotrebiteľa požadované plnenia za fiktívne služby, sa dovoľáva premlčania plnení získaných aj na základe tejto Dohody. Cez prizmu ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je potom v tejto veci nevyhnutné posúdiť i to, o to viac ak ide o spotrebiteľa, či výkon práva odporcu, ktorý vzniesol námietku premlčania, nie je taký výkon práva, ktorý by bol zneužitím práva v rozpore s dobrými mravmi s prihliadnutím na všetky okolnosti daného vzťahu. Treba prihliadnuť na poctivosť žalobcu a zároveň jeho dôveru v poctivosť žalovaného, ktoré vo svojej podstate predstavovali pre žalobcu dôvod, pre ktorý si vydanie bezdôvodného obohatenia od žalobcu doposiaľ neuplatňoval ani na súde, a ani inou formou, naopak žalovaný nevyvinul žiadne úsilie vrátiť neoprávnene prijatú sumu, ktoré úsilie je prejavom a obsahom pojmu odborná starostlivosť, a to aj napriek ustálenej súdnej praxi z hľadiska posudzovania zmlúv žalovaného a jeho nekalých obchodných praktík. Nie je možné, aby žalovaný nevedel (pri starostlivom vedení zoznamu svojich klientov), že prijal bezdôvodne sumu nad rámec poskytnutého úveru bez ohľadu na to, či na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol alebo bez právneho dôvodu (rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 13.10.2016, sp. zn. 16C/185/2016 potvrdený Krajským súdom Trnava dňa 27.02.2018, sp. zn. 26Co/55/2017).

9. Vzhľadom na to, že počas splácania úveru spotrebiteľ nevedel, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, splátky uhrádzal v domnení, že sa mu budú započítavať tak, ako je uvedené v Oznámení veriteľa, je vylúčený záver, aby mal dňa 29.01.2015 vedomosť o bezdôvodnom obohatení, pretože v tomto čase bezdôvodné obohatenie z pohľadu bežného spotrebiteľa, akým je aj žalobca, ani nevzniklo, a to s poukazom na započítavanie splátok a dôveru v čestné konanie žalovaného. Z oznámenie veriteľa tiež vyplýva, že výška splátky za Dohodu predstavuje sumu 34,56 EUR, pričom táto Dohoda bola medzi stranami sporu uzatvorená a súd prvej inštancie rozhodol, že je absolútne neplatná. V poslednej vete bodu 36 odôvodnenia preto správne uvádza, že plnenie, ktoré žalovaný v súvislosti s Dohodou od žalobcu prijal, je majetkovým prospechom z neplatného právneho úkonu. Zo zmluvy ani z Dohody nevyplýva, či sa má platba na Dohodu započítavať ešte pred tým, než dôjde k započítavaniu platieb na istinu a úrok. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR v tomto smere platí princíp, podľa ktorého ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil (nález I. ÚS 243/07-25). Splátky hradené žalobcom boli započítané najskôr na Dohodu o poskytovaní služieb, a až po jej úplnom splatení na istinu a úroky úveru. To znamená, že žalobca na istinu a úroky úveru zaplatil iba sumu 104,94 EUR (zaplatená suma 1.556,43 EUR - 1.451,52 EUR ako suma predstavujúca celkovú odplatu za Dohodu, keď splátka za Dohodu predstavuje 34,56 EUR a počet jej splátok je 42). Bezdôvodné obohatenie v

tomto prípade potom vzniká vtedy, keď sa oprávnený subjekt dozvedel o neplatnosti právneho úkonu. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 3306/2007. K samotnému názoru vysloveného súdom prvej inštancie, že subjektívna premlčacia lehota mohla začať plynúť najskôr dňa 29.01.2015 odvolateľ uvádza, že tento je vo všeobecnosti správny, pretože subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr, ako bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. Zo žiadneho dôkazu však nevyplýva, že v tento deň aj žalobca skutočnú vedomosť o bezdôvodnom obohatení aj mal, pretože žalovaný nepredložil o tejto okolnosti žiadny dôkaz.

10. Pokiaľ súd vyčítal žalobcovi, že nemôže súhlasiť s jeho názorom, že ho v tejto súvislosti nezaťažuje dôkazné bremeno, ide o názor nesprávny, a to už s poukazom na argumentáciu uvedenú v tomto odvolaní ako aj súdnu prax Najvyššieho súdu SR. Platí totiž, že skutočnosti rozhodné z hľadiska hmotného práva musí preukázať tá strana, ktorá ich v konaní tvrdí. Vo všeobecnosti tiež platí, že žalobca je subjektom, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno, ale iba ohľadom skutočností, ktoré sám v konaní tvrdí z hľadiska ním uplatneného nároku. Neexistujúcu skutočnosť nebude môcť pre objektívnu nemožnosť preukázať. Rozsah požadovanej skutočnej vedomosti žalobcu vyplýva priamo z právnej úpravy a rozdeľuje sa na dve základné časti, ktorými sú vedomosť o osobe ktorá sa obohatila a vedomosť o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Ak má byť dodržaný výklad posúdenia vedomosti žalobcu o bezdôvodnom obohatení, ako ho opakovane konštatujú Najvyšší súd SR a Najvyšší súd ČR (t.j. požiadavka skutočnej, nie len predpokladanej alebo možnej vedomosti), potom môžeme zároveň tvrdiť, že ak žalobca mal získať skutočnú (nie len predpokladanú) vedomosť o bezdôvodnom obohatení, musel poznať nasledovné skutočnosti: (i) existencia (uzatvorenie) zmluvy; (ii) rozsah povinností vyplývajúcich mu zo zmluvy (obsah zmluvy) a samotné plnenie zo zmluvy na účet žalovaného; (iii) skutočnosť, že jeho zmluva o úvere je vadná (v rozpore so zákonom) a preto sa na ňu vzťahuje zákonná fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti. Ani samotná vedomosť o skutočnostiach podľa ods. (i) a (ii) by ešte sama o sebe neznamenala aj skutočnú vedomosť žalobcu o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie. Na to, aby bezdôvodné obohatenie vzniklo je totiž zo zákona potrebné, aby sa uplatnila fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru a na uplatnenie tejto fikcie je zase potrebné, aby boli splnené predpoklady presne špecifikované v zákone o spotrebiteľských úveroch (vadnosť zmluvy). Teda na to, aby sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení, musel by skutočne vedieť, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti vyplývajúca zo zákona. Teda v tomto prípade je nadobudnutie skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vadnosti jeho zmluvy o úvere jednou z podstatných okolností o ktorých sa musí dozvedieť, aby bola naplnená subjektívna stránka jeho vedomosti o bezdôvodnom obohatení; následne už právna kvalifikácia plnenia na účet tretej osoby (žalovaného) nie je žiadnym spôsobom významná, a to aj v prípade, ak by spotrebiteľ nevedel o tom, že takéto plnenie je možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Dôvodom prečo v prípade zmluvy o spotrebiteľskom úvere prichádza k bezdôvodnému obohateniu na strane poskytovateľa úveru je práve a výlučne to, že zákon o spotrebiteľských úveroch upravuje v presne špecifikovaných prípadoch fikciu bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru. Teda bez toho, aby ktokoľvek (či už žalobca alebo hoci aj sudca Ústavného súdu SR) vedel, že na zmluvu o úvere sa vzťahuje táto fikcia, by nebolo možné v žiadnom prípade hovoriť o skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení (vedomosť by mohla byť len prezumovaná). V prípade, ak žalobca (alebo ktokoľvek iný, vrátane sudcu Ústavného súdu SR) informáciu o uplatnení fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti na zmluvu o úvere nemá, potom sa jeho skutočná vedomosť obmedzuje na vedomosť o existencii zmluvy o úvere, v ktorej boli dohodnuté zmluvné podmienky, ktoré by mali byť dodržiavané - t.j. najmä plniť splátky v presne určenej výške a lehotách na účet veriteľa.

11. Pri posúdení plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je bez významu ani určenie toho či v konkrétnom prípade ide o plnenie získané bez právneho dôvodu alebo o plnenie získané z neplatného právneho úkonu. V tomto prípade jednoznačne na začiatku existoval právny dôvod plnenia, ktorým je samotná písomná zmluva o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorej žalobca plnil svoje povinnosti (ako mu vyplývajú zo zmluvy). Vzhľadom na uvedené teda nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení získanom bez právneho dôvodu (keďže právny dôvod existuje a je ním zmluva). Ako konštatoval aj Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku pod sp. zn. 4 Cdo 237 / 2005 „O plnenie bez právneho dôvodu ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od počiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť, a zároveň právo na poskytnuté plnenie.“ Ak berieme do úvahy povahu jednotlivých dôvodov vzniku bezdôvodného obohatenia, a to (i) plnenia z neplatného právneho úkonu, napríklad zmluvy, ktorá je absolútne neplatná z dôvodu jej rozporu so zákonom; a (ii) plnenia z dôvodu uplatnenia

fikcie bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o úvere, ktorá (fikcia) sa uplatní z dôvodu rozporu zmluvy o úvere so zákonom, pričom zároveň platí, že v oboch prípadoch existuje písomná zmluva, na základe ktorej zmluvné strany plnili, potom by sa na bezdôvodné obohatenie získané plnením žalobcu z úverovej zmluvy (na ktorú sa vzťahuje fikcia bezúročnosti a bez poplatkovosti) malo nazerať ako na bezdôvodné obohatenie získané plnením z neplatného právneho úkonu. Ako je uvedené aj v rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 237 / 2005 „V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je v tomto prípade právny úkon, síce nastala, ale právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). To znamená, že právny úkon nemal za následok vznik práva ani povinnosti na poskytnuté plnenie.“ Pritom v prípade bezdôvodného obohatenia získaného z neplatného právneho úkonu je absolútnou nevyhnutnosťou a štandardným postupom potvrdeným zo strany najvyšších súdnych autorít posudzovanie momentu, kedy sa oprávnený subjekt (žalobca) reálne o vadnosti úkonu (ako skutočnosti rozhodnej pre vznik bezdôvodného obohatenia) dozvedel. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu v žiadnom dôkaze alebo okolnosti, ktorá vyšla najavo. Žalobca tiež poukazuje na súdnu prax všeobecných súdov týkajúcu sa posudzovania začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby z roku 2018, a to rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 18.01.2018, sp. zn. 25Co/75/2017, rozhodnutie Okresného súdu Svidník zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 7Csp/144/2017, rozhodnutie Okresného súdu Čadca zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 5C/31/2017, rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 01.03.2018, sp. zn. 9Co/143/2017, rozhodnutie Krajského súdu Žilina zo dňa 31.05.2018, sp. zn. 9Co/104/2018, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 21.03.2018, sp. zn. 15Co/428/2016, rozsudok Krajského súdu Žilina zo dňa 24.04.2018, sp. zn. 5Co/49/2018, rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 30.01.2001, sp. zn. 25 Cdo 968/1999.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného poukázal na to, že žalovaný spochybňuje odkazy žalobcu na relevantnú judikatúru, namieta jej vecný a obsahový nesúvis. Tieto námietky sú celkom bezvýznamné, pretože Najvyšší súd SR vo veci 4 Cdo 13/2009 sa nevyjadroval k procesným otázkam unesenia dôkazného bremena a bremena tvrdenia výlučne vo vzťahu preukazovaniu vrátenia pôžičky (ako to bolo v Najvyššom súdom prejednávanej spore), ale predmetné otázky rozoberal vo všeobecnosti, bez ohľadu na konkrétny prípad. Otázka preukazovania svojich tvrdení a unesenia dôkazného bremena je totiž otázkou dopadajúcou na každý sporový prípad, nielen na ten, ktorý rozoberal Najvyšší súd v jeho rozhodnutí. Žalovanému tiež nie je zrejmé, ako môže on sám preukazovať subjektívne vedomosti žalobcu. Tento argument vyznieva pomerne paradoxne, pretože v konaní má každý preukázať svoje vlastné tvrdenia, a nie ich len tvrdiť a očakávať od druhej strany, že ich sama preukáže. Navyše, a čo je podstatné v súvislosti s plynutím subjektívnej premlčacej doby, ak žalovaný nevie preukázať subjektívne vedomosti žalobcu, ako ich môže potom vôbec konštatovať, že nastali? Pre plynutie subjektívnej premlčacej doby sa v zmysle právnej úpravy ako aj ustálenej súdnej praxe vyžaduje skutočná vedomosť oprávneného, pričom takúto vedomosť žalovaný nielen nepreukázal, ale ani sám nevie, či nastala, a to vzhľadom na jeho nekonkrétne a všeobecné vyjadrenia vo vzťahu k premlčaniu. Povedané inými slovami, ak žalovaný nevie preukázať subjektívnu vedomosť žalobcu o bezdôvodnom obohatení, potom nevie, či takúto vedomosť skutočne mal, teda sa o nej len domnieva, čo je z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby irelevantné. Skutočnosť, že dokazovanie subjektívnej vedomosti oprávneného zaťažuje povinného v konaní, vyplýva aj z rozhodovacej činnosti súdov, na ktorú už žalobca poukázal v konaní pred súdom prvej inštancie. Žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že sa nezaoberal námietkou premlčania z hľadiska dobrých mravov. Tieto tvrdenia majú byť podľa žalovaného údajne nedôvodné, pretože ide len „o prepisovanie obsahu iného rozhodnutia“. Žalobca sa však pomerne obsiahlo vyjadril k týmto námietkam, podporil ich aj súdnou praxou odvolacieho súdu v tejto veci (Krajský súd Trnava), pričom vychádzal aj zo samotných zistení súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie (v bode 36 odôvodnenia rozsudku) zistil, že Dohoda je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi, pretože na jej základe boli vnútené služby, o ktoré spotrebiteľ nežiadal, ďalej preto, že veriteľ zinkasuje odplatu za službu, hoci spotrebiteľovi žiadnu neposkytol a možno ani neposkytne. Nemožno prehliadať tiež fakt, že odplata za úver sa rovnala sume poskytnutého úveru. Tieto skutočnosti súd prvej inštancie pri posudzovaní námietky premlčacia vôbec nebral do úvahy. Z vyššie uvedeného teda plynie, že veriteľ vnútil spotrebiteľovi fiktívne služby za neprimerane vysokú odmenu, čo vylučuje jeho zavinenie za nedbanlivosť. Ak potom veriteľ úmyselne získava plnenia na základe fiktívnych služieb (k čomu sa inak dopracoval aj súd), žalobca považuje za rozporné s dobrými mravmi, aby súd akceptoval námietku premlčania tohto nedobromyseľného subjektu. V tejto súvislosti zároveň nemožno prehliadať fakt, že žalovaný poskytol žalobcovi úver iba vo výške 1.350,- EUR (bod 40 odôvodnenia rozsudku), teda o 150 EUR menej, ako sa zaviazal v zmluve. Z toho následne vyplýva, že žalovaný v rozpore so zmluvou poskytol žalobcovi úver v krátenej výške, pričom úroky počítal zo sumy schváleného úveru, t. j. zo

sumy 1.500,- EUR. Obdobným prípadom sa zaoberal aj Krajský súd Žilina vo veci 11Co/300/2018 (proti žalovanému), pričom v súvislosti s poplatkom za poskytnutie úveru uviedol, že „z uvedeného možno jednoznačne vyvodíť úmysel veriteľa úročiť poplatok za poskytnutie úveru“. Zhrnúc vyššie uvedené, žalovaný celkom jednoznačne, a to aj s poukazom na názory iných súdov, postupuje vo vzťahu k spotrebiteľom tak, že sa na ich úkor úmyselne obohacuje, a to uzatváraním fiktívnych Dohôd, na základe ktorých inkasuje vysoké odmeny, úročením neposkytnutých finančných prostriedkov, čo vedie k úmyslu zvýšiť svoj zisk, a iným nekalým konaním, čo musí viesť k záveru, že námietka premlčania vznesená zo strany žalovaného odporuje dobrým mravom, pretože žalovaný tým vlastne odmieta vrátiť plnenie, ktoré vedome získal nezákonným spôsobom.

13. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa vyjadril písomne. Žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie porušil v konaní princíp rovnosti zbraní v tom, že požadoval od žalobcu preukázanie momentu, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení a že dôkazné bremeno o tejto skutočnosti zaťažuje žalovaného. V prvom rade žalovaný uvádza, že odkaz žalobcu na súdne rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 13/2009 je vecne a obsahovo nesprávnym, pretože dané rozhodnutie nebolo prijaté vo vzťahu k porovnateľnému skutkovému a právnomu stavu (pozn. v uvedenom rozhodnutí išlo o to, či žalobca má dôkazné bremeno o tom, že mu žalovaný nevrátil pôžičku). Z tvrdení žalobcu nie je zrejmé, ako môže žalovaný preukazovať subjektívne vedomosti žalobcu. Žalobca ďalej tvrdí, že žalovaným uplatnená námietka premlčania je neurčitá a nezrozumiteľná a poukazuje na rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo 5/98. Odkaz na uvedené rozhodnutie je neaktuálnym, pretože v danom prípade žalovaný neuplatnil námietku premlčania, ale vyjadril sa k časovému aspektu uplatnenia práva na súde. Ide teda o odlišný skutkový a právny stav, ako v tomto prípade. Námietka premlčania je námietkou právnou. Uplatnenie námietky premlčania upravuje Občiansky zákonník len v § 100 ods. 1 takto : Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Zo zákona teda nevyplýva žiadna požiadavka na to, ako sa má subjekt dovoľat' premlčania. Tým, že ide o námietku právnej povahy, jej posúdenie je v kompetencii súdu, aby ju posúdil vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré vyplývajú z dokazovania. Žalobca ďalej tvrdí, že súd prvej inštancie sa nezaoberal námietkou premlčania z hľadiska dobrých mravov. Tieto tvrdenia sú nedôvodnými, pričom ide len o prepisovanie obsahu iného súdneho rozhodnutia, hoci k tomu nie sú ani právne a ani skutkové dôvody. Žalobca tvrdí, že námietka premlčania má byť v rozpore s dobrými mravmi, lebo subjekt, ktorý vyhotovil dohodu o poskytovaní služieb, a ktorá bola následne posúdená ako neplatná, sa dovoľáva premlčania plnení získaných aj na základe tejto dohody. Žalovaný neuzavrel so žalobcom žiadnu dohodu, o ktorej by v čase jej uzavretia existovalo akékoľvek rozhodnutie konštatujúce jeho neplatnosť. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd zamietol podané odvolanie a napádaný rozsudok ako vecne správne rozhodnutie potvrdil a súčasne žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred odvolacím súdom v rozsahu 100 %.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i vo veci samej správne právne posúdil.

16. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať

za pravdu odvolateľovi, ktorá vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedol už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

17. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

18. Zásadnou spornou otázkou, ktorá tvorí i predmet odvolacieho prieskumu, je posúdenie toho, či žalobca uplatnil svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému až po uplynutí premičacej doby a či vzhľadom na vznesenú námietku premičania zo strany žalovaného bolo dôvodné žalobu zamietnuť.

19. Odvolateľ ako prvé namietal nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku podľa ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa dôkladne neriadil predmetným ustanovením a v rozhodnutí neuviedol, ako posúdil skutkové a právne argumenty strán, pričom rozhodnutie nemožno považovať za presvedčivé. Zároveň sa súd nevyporiadal s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, na ktorú žalobca poukázal v súvislosti s dôkazným bremenom a jeho rozloženia na strany sporu, či s tzv. negatívnou dôkaznou teóriou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie tiež považuje za vnútorne rozporné a nekonzistentné, nakoľko si vzájomne odporuje.

20. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

22. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhotovil napadnutý rozsudok v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Závery v ňom obsiahnuté sú dostatočné, v odôvodnení rozsudku sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré majú logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formuloval vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost' zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo je v odôvodnení preskúmaného rozsudku obsiahnuté. Preskúmaný rozsudok tak napĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie obsahuje presvedčivé hodnotenie dôkazov, je v ňom jasným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie. Z celkového kontextu odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva absencia presvedčivého a výstižného vysvetlenia dôvodov rozhodnutia, tak ako to nedôvodne namieta odvolateľ. Súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal podstatnou časťou argumentácie oboch sporových strán.

23. Podstatným dôvodom pre zamietnutie žaloby bolo posúdenie premlčania a preukázanie začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie v bodoch 42 až 45 odôvodnenia rozsudku jasne a zrozumiteľne vysvetlil rozlíšenie objektívnej a subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 a 2, pričom pri posúdení subjektívnej premlčacej doby vychádzal z ustálenej judikatúry (na ktorú poukazoval aj odvolateľ), podľa ktorej táto začína plynúť od okamihu, kedy oprávnený zistí skutkové okolnosti, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia na strane zodpovedného subjektu a orientačne aj jeho rozsah tak, aby bolo možné približne určiť výšku náhrady v peniazoch. Nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel.

24. Súd prvej inštancie ďalej logicky a zrozumiteľne vysvetlil, že vzhľadom na uvedenú „subjektívnosť“ nemohol akceptovať argumentáciu žalobcu, že v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaným, žalobcu nezaťažuje povinnosť preukázať moment, kedy sa dozvedel o bezdôvodnom obohatení. Súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že subjektívna lehota mohla najskôr začať plynúť spolu s objektívnou dňa 29.1.2015, kedy žalovaný plnenie žalobcu prijal, a rovnako správne dospel k záveru, že pokiaľ by predpoklady pre začiatok jej plynutia boli splnené až neskôr, tieto skutočnosti, tento rozhodujúci subjektívny moment, je povinný tvrdiť žalobca a zároveň je povinný označiť aj dôkazy na preukázanie tohto tvrdenia. Odvolateľ v tejto súvislosti nesprávne a nedôvodne poukazuje na princíp tzv. negatívnej dôkaznej teórie, keď v danom prípade súd nekonštatuje, že žalobca je povinný preukázať niečo, čo sa nestalo (neudialo), t.j. neexistenciu určitej právnej skutočnosti, ale naopak, súd žiadal od žalobcu preukázanie toho, kedy sa skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia a kedy mu tak začala plynúť subjektívna premlčacia doba na jeho uplatnenie na súde. Ide o časový interval začínajúci začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť od momentu prijatia plnenie žalovaným od žalobcu a končiaci podaním žaloby na súd, keď najneskôr v tento deň mal žalobca skutočnú vedomosť o tom, kto a v akej výške sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Vzhľadom na riadne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného bolo povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, kedy sa skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení (v právne aj skutkovo obdobných sporoch sa začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby môže odvíjať napríklad od momentu, kedy spotrebiteľ vyhľadal právnu pomoc advokáta alebo združenia na ochranu spotrebiteľov, alebo kedy bolo rozhodnuté v spore dodávateľa ako žalobcu proti spotrebiteľovi ako žalovanému o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy v neprospech dodávateľa napr. z dôvodu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľskej zmluvy).

25. Súd prvej inštancie preto správne skonštatoval, že prenesením dôkazného bremena na žalovaného (pozn. odvolacieho súdu - v písomnom vyhotovení odôvodnenia je nesprávne uvedené „žalobcu“, z ďalšieho kontextu však bez pochyby vyplýva, že súd mal na mysli „žalovaného“) by ho súd zaťažil predložením „nemožného“ dôkazu, čo je v zásade neprípustné. Z vyjadrenia žalobcu navyše vyplýva, že mieni na žalovaného prenášať nielen dôkazné bremeno, ale aj bremeno tvrdenia ohľadne skutočností, ktoré boli výhradne v subjektívnej sfére žalobcu. Žalobca preto v odvolaní nedôvodne namieta, že malo dôjsť k preneseniu dôkazného bremena na stranu žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania.

26. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu dôvodne poukázal na to, že odkaz žalobcu na súdne rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 13/2009 je vecne a obsahovo nesprávnym, pretože dané rozhodnutie nebolo prijaté vo vzťahu k porovnateľnému skutkovému a právnomu stavu (pozn. v uvedenom rozhodnutí išlo o to, či žalobca má dôkazné bremeno o tom, že mu žalovaný nevrátil pôžičku). Z tvrdení žalobcu nie je zrejmé, ako môže žalovaný preukazovať subjektívne vedomosti žalobcu.

27. Žalobca ďalej tvrdí, že žalovaným uplatnená námietka premlčania je neurčitá a nezrozumiteľná, s poukazom na rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo 5/98. Aj podľa odvolacieho súdu je odkaz na uvedené rozhodnutie nedôvodný, pretože v danom prípade žalovaný neuplatnil námietku premlčania, ale vyjadril sa k časovému aspektu uplatnenia práva na súde, išlo teda o úplne odlišný skutkový a právny stav, ako v tomto prípade, keď žalovaný jednoznačne vzniesol námietku premlčania. Žalovaný správne argumentuje, že námietka premlčania je námietkou právnou, keď jej uplatnenie upravuje Občiansky zákonník len v § 100 ods. 1 tak, že ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Zo zákona teda nevyplýva žiadna požiadavka na to, ako sa má subjekt dovolať premlčania. Tým, že ide o námietku právnej povahy, jej posúdenie je v kompetencii súdu, aby ju posúdil vo vzťahu k skutočnostiam, ktoré vyplývajú z dokazovania. Ak teda žalovaný vznesie námietku premlčania, a v

danom prípade išlo o posúdenie subjektívnej premlčacej doby, je v záujme žalobcu a je to zároveň aj jeho povinnosť skutkového tvrdenia a bremena dôkazu súdu preukázať, kedy začala subjektívna premlčacia doba plynúť.

28. Súd prvej inštancie preto dospel k správne záveru, že subjektívna dvojročná doba na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia tak v prejednávanej veci mohla začať plynúť najskôr 29.1.2015 a uplynula by 29.1.2017. Žaloba bola na súd podaná 11.5.2017, teda po možnom uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Nakoľko žalobca netvrdil a ani nepreukázal, že by subjektívna premlčacia doba začala plynúť neskôr, neprodukoval žiadne tvrdenia ani dôkazy k tomu, kedy sa skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a o subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, nezúčastnil sa nariadeného pojednávania, na ktorom mohol uvedené rozpory odstrániť, súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že námietka premlčania bola vznesená účinne. Nakoľko právo oslabené v dôsledku jeho premlčania nemožno v súdnom konaní žalobcovi priznať, súd prvej inštancie správne žalobu v celom rozsahu zamietol.

29. Odvolateľ preto nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie sa v svojom rozhodnutí odchýlil od zaužívanej súdnej praxe. Súd prvej inštancie nekonštatoval, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť 29.1.2015, ale jasne konštatoval, že v tento deň mohla začať plynúť ako najskorší možný začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. O tom, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o bezdôvodnom obohatení na jeho úkor, nemôže vedieť nikto iný ako sám žalobca, preto keď k tejto rozhodujúcej otázke nepredložil súdu žiadne skutkové tvrdenie a ani žiaden dôkaz, musí znášať z toho plynúci negatívny dôsledok v podobe straty (prehry) sporu.

30. Poslednou spornou otázkou zostalo, či žalovaným vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi, tak ako sa snažil argumentovať žalobca.

31. V zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez ďalšieho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

32. Vyššie citované ustanovenie zakotvuje všeobecne záväznú zásadu v zmysle ktorej výkon inak právom daných subjektívnych občianskych práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Definícia dobrých mravov nie je v právnom poriadku Slovenskej republiky nikde normatívne upravená. Vo všeobecnosti však ide o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomné slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to v podstate súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel v spoločnosti všeobecne uznávaných. Činnosť namierenú proti takýmto pravidlám možno potom označiť za činnosť proti dobrým mravom.

33. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo137/2003 uviedol, že za právny úkon priečiaci sa dobrým mravom v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka treba považovať úkon, ktorý je všeobecne neakceptovateľný z hľadiska v spoločnosti prevládajúcich mravných zásad a princípov vzájomných vzťahov medzi ľuďmi. Súlad právneho úkonu s dobrými mravmi treba posudzovať vždy komplexne so zreteľom na konkrétnu situáciu na oboch stranách sporu (nielen osoby vykonávajúcej určité právo, ale aj osoby týmto dotknutej), s prihliadnutím na všetky rozhodujúce okolnosti a nezávisle od vedomia a vôle (zavinenia) toho, kto právo alebo povinnosť vykonáva. V rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 49/1996 NS SR vyslovil, že ust. § 3 ods. 1 pritom nemá vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to aj na základe všeobecných pravidiel morálnych elementárnej slušnosti a tolerance a morálneho charakteru konajúcich.

34. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo173/2011 zásada spravodlivej ochrany práv vyplývajúca z § 1 OSP vyžaduje, aby občianske súdne konanie ako celok bolo spravodlivé. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo, ako hodnotový činiteľ spoločný všetkým demokratickým právnym poriadkom. Pri zisťovaní a formulovaní odpovede súdu, čo je konkrétnym právom v prejednávanej veci, musí byť tento hodnotový činiteľ rešpektovaný v maximálnej miere. Pre nachádzanie práva je nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu. Požiadavka spravodlivého konania ako celku a povinnosť súdu rozhodovať v súlade s pravidlami slušnosti (ekvity) v prejednávanej veci znamená, že v prípade, ak by

nemalo ísť o uznávací prejav vôle žalovanej, bude povinnosťou odvolacieho súdu zaoberať sa otázkou, či vznesenie námietky premlčania neodporuje dobrým mravom. Nevyhnutnosť riešenia konfliktu medzi právnou istotou (ktorá sa má dosiahnuť námietkou premlčania) a spravodlivosťou vyžadujú totiž konkrétne okolnosti danej veci. Súčasťou dobrých mravov je dobrá viera (bona fides) v zmysle poctivosti, vernosti danému slovu a mravnej povinnosti splniť záväzok. Je to morálne kritérium posudzovania správania sa, ktoré má dve stránky - poctivosť vlastnú a zároveň dôveru v poctivosť druhých i vieru v dôveryhodnosť ako takú. Stálosť a pravdivosť v sľuboch a dohodách bola už v rímskom práve chápaná ako základ spravodlivosti.

35. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 176/2011-14 vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprímerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby.

36. Všeobecne možno bezpochyby dôvodiť, že v konaní účastníkom konania opodstatnene vznesenú námietku premlčania voči uplatňovanej pohľadávke, nemožno pokladať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože inštitút dobrých mravov je zákonným inštitútom a prispieva k istote v právnych vzťahoch. Za špecifických okolností však výkon práva namietajú premlčanie uplatneného nároku by mohol byť konaním umožňujúcim poškodiť druhého účastníka právneho vzťahu, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by zánik uplatňovaného nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas. Znaky konania vykazujúce priamy úmysel poškodiť druhého účastníka je potrebné vyvodzovať z tých okolností, za ktorých bola námietka premlčania tohto nároku uplatnená a nie z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatňovaného nároku odvodzovaný, inými slovami, rozhodujúce (určujúce) pre odopretie účinkov námietky premlčania sú okolnosti, ktoré existovali v čase uplatnenia námietky premlčania. Tieto okolnosti musia byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/265/2009).

37. Podľa aktuálneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/203/2018 judikatúra dovolacieho, ako aj ústavného súdu, v otázke premlčania a dobrých mravov je v zásade ustálená v tom, že nevyklučuje, že vznesenie námietky premlčania by mohlo byť v rozpore s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Postup podľa § 3 ods. 1 OZ má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, keď voči strane konania by nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, prípadne kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať aj na jednu zo základných zásad súkromného práva - vigilantibus iura scripta sunt - právo patrí bdelym. Preto je potrebné pri skúmaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi v súlade s § 3 ods. 1 OZ, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti práve v súlade so zásadou vigilantibus iura, ktorá predpokladá, že každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Ani v spotrebiteľských sporoch nie je dôvod odchýliť sa od tejto

ustálenej judikatúry, keď definícia dobrých mravov ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji preukazujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem správania, sa vzťahuje rovnako aj na spotrebiteľské vzťahy. Ustálená judikatúra v tomto smere rešpektuje a vychádza zo základných princípov práva, akými sú princíp právnej istoty, zásada rovnosti strán a rovnosti zbraní, zásada spravodlivosti, pri zachovaní zásady zvýšenej ochrany slabšej strany sporu.

38. Otázkou premlčania a prípadného rozporu vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi sa podrobne zaoberajú viaceré rozhodnutia súdov, napr., rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 309/95, rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. II.ÚS 3168/09, rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS 718/11, rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25 Cdo 1839/2000.

39. S poukazom na vyššie citované ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo v danej veci nevyhnutné posúdiť, či výkon práva žalovaného, ktorý vzniesol námietku premlčania, nie je taký výkon práva, ktorý by bol v rozpore s dobrými mravmi a to s prihliadnutím na všetky okolnosti daného vzťahu, opierajúc sa pritom o výsledky vykonaného dokazovania. V posudzovanom prípade žalobca okolnosti, pre ktoré by uplatnenie námietky premlčania malo byť v rozpore s dobrými mravmi, odvodzuje z konania žalovaného, ktorý pri dlhodobom poskytovaní úverov neuvádzal podstatné zákonom požadované náležitosti do úverových zmlúv, resp. uzatváral dohody o poskytovaní služieb, ktoré boli absolútne neplatné. V zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je neuvedenie podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované jej bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou, čím vylučuje úmysel veriteľa bezdôvodne sa obohatiť neuvedením podstatných náležitostí do zmluvy, pretože je postihnutý za toto konanie vo forme obmedzenia jeho nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o úvere. Poukázaním na spôsob podnikania žalovaného žalobca nepreukázal individuálne okolnosti takej výnimočnej intenzity v čase vznesenia námietky premlčania, ktoré by odôvodňovali neumožnenie práva vzniesť námietku premlčania v danej veci zo strany žalovaného. Žalobca nepreukázal žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorá by mu zabránila včas podať žalobu na súd. Možno preto dospieť k záveru, že žalobca sám zavinil márne uplynutie premlčacej doby, pričom do jej uplynutia mal objektívnu možnosť podať žalobu na súd, resp. vyhľadať odbornú právnu pomoc. Zároveň bolo potrebné vyhodnotiť aj okolnosti na strane žalovaného, ktorý nemal žiaden podiel na tom, že žalobca svojím správaním zavinil márne uplynutie premlčacej doby, žalovaný sa nedopustil žiadneho konania, ktoré by bolo možné v súvislosti s vznesenou námietkou premlčania posúdiť ako rozporné s dobrými mravmi.

40. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené rozhodujúce argumenty odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie o nevyhnutnosti zamietnutia žaloby z dôvodu jej nedôvodnosti v celom rozsahu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, vrátane vecne správneho a odvolaním osobitne nenapadnutého záväzného výroku o náhrade trov konania, v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

41. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

42. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, pričom v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal voči plne neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď v spore neboli tvrdené a ani zistené žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 257 CSP o výnimočnom nepriznaní náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).